

Mănăstirea Baia de Aramă

Descriere

A fost zidită, potrivit tradiției, la îndemnul și cu ajutorului domnitorului Constantin Brâncoveanu, de Milco Băiașul, vătaful minerilor din localitate, sprijinit de Cornea Brăiloiu, marele ban al Olteniei. Zidirea bisericii a început la 22 mai 1699, fiind ridicată într-un singur an (1700). Totuși, din cauza întârzierii zugrăvelii și a lipsei banilor, biserica a fost sfințită abia la 7 mai 1703. Se presupune că aici a existat o mănăstire mai veche, fiind deci vorba de o rezidire. Schitul Baia de Aramă (uneori apare în documente ca mănăstire) a fost închinat, înainte de 1718, mănăstirii Hilandar de la Muntele Athos (probabil chiar de Milco Băiașul, sârb de neam). Așezământ de călugări, Baia de Aramă rămâne în istorie și prin implicarea în Revoluția de la 1848, egumenul Gherasim, stareț al mănăstirii încă din 1832, fiind un fervent susținător al mișcării pașoptiste. În urma secularizării din 1863 ctitoria lui Milco Băiașul a devenit biserică de mir. A fost reînființată în 2008, ca așezământ de maici. Din vechea ctitorie de odinioară se mai păstrează biserica și urme din zidul înconjurător al mănăstirii, ridicat, probabil, la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Pictura executată de zugravii Neagoe și Partenie (ultimul fiind ieromonah la Tismana), ne înfățișează și azi chipurile ctitorilor: Milco Băiașul, Mara, soția sa, cei patru fii ai lor (Milco, Gheorghe, Nicolcea și Semen) și familia marelui ban Cornea Brăiloiu: soția Stanca și cei doi fii ai lor, Barbu și Constantin. Toți aceștia sunt zugrăviți pe pereții bisericii din Baia de Aramă alături de domnitorul Constantin Brâncoveanu.

Galerie

Harta

